Ο ΝΟΥΜΑΣ
ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ—ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ—ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ 4
Ἀθῆναι 6 Φεβρουαρίου 1903.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΠΑΝΑΓΙΟΥ ΤΑΦΟΥ

διέθεσε τὸ τρίτον ἢ τὸ τέταρτον τῶν εἰσπράξεών του ὁ ἀποκρηάτικος θίασος τῶν κ.κ. Θεοδοσίου καὶ Γρίβα, δὲν διεμαρτυρήθη δὲ ἀκόμη διὰ τὴν ἱεροσυλίαν αὐτὴν τὸ ἐν Πειραιεῖ τμῆμα τῆς «Ἀναπλάσεως» τὸ ἀγρίως ἐπιτεθὲν πρὸ ἡμερῶν, διὰ τῶν φαιδροτάτων μανιφέστων του, κατὰ τοῦ ἀκάκου Καρναβάλου.

Καὶ ὅμως ἡ διαμαρτύρησις ἐδῶ ἐπεβάλλετο, ἐπεβάλλετο δὲ ἀκόμη καὶ τῆς Ἀστυνομίας ἡ ἐπέμβασις, διότι τὸ πρᾶγμα ὑπερβαίνει τὰ ὅρια τοῦ ἀστείου καὶ εἰσέρχεται ἀλοταχῶς στῆς Ἀσεβείας καὶ στῆς Κακοπθείας τὰ οἰκόπεδα.

Ξεύρετε δὲ τί ἀκόμη ἠμπορεῖ νὰ συμβῇ, ἂν ἀφεθοῦν οἱ κ.κ. Θεοδοσίου καὶ Γρίβας ἀνενόχλητοι νὰ ἐπιδεικνύουν στοὺς δρόμους τὴν μιουντζουρωμένη μοῦρη τους καὶ νὰ διασκορπίζουν δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ τὶς φαιδρότατες κατραπακιές τους ὑπὲρ τοῦ Παναγίου Τάφου; Καθόλου παράδοξον νὰ προκηρύξῃ αὔριον ἢ μεθαύριον ὁ θεατρώνης τοῦ Βαριετὲ ἢ τοῦ Γκαιτέ, ἢ οἱουδήποτε ἄλλου δημοσίου χοροῦ, ὅτι διὰ τὸν ἴδιον ἱερὸν κ' ἐθνικὸν σκοπὸν διαθέτει τὰς εἰσπράξεις μιᾶς βραδυᾶς, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ **δεσποινὶς** Κλαίρη καὶ ἡ **αἰδήμων** Φοφὼ θὰ σηκώσουν λίγο παραπάνω τὸ φουστάνι τους ἢ θὰ κατεβίσουν λίγο παρακάτω τὸ ντεκολτέ τους, ὅπως σώσουν τὸν κινδυνεύοντα Τάφον τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τὰς ἐπιβούλους ἐπιθέσεις τῶν Σλαύων καὶ τῶν Ἰησουϊτῶν.

Ὅτι φυσικὸν μας εἶνε νὰ τὰ παίρνομε ὅλα τὰ πράγματα στὸ ἀστεῖον, κανεὶς δὲν ἠμπορεῖ νὰ μᾶς τὸ ἀρνηθῇ. Ὑπάρχουν ἐν τούτοις καὶ μερικαὶ περιστάσεις ποῦ ὀφείλομεν νὰ θυσιάζωμεν τὴν φαιδρότητά μας ἔστω καὶ ἂν διατρέχωμεν τὸν κίνδυνον νὰ μᾶς ἀποῦνε ἀνθρώπους σοβαρούς.

ΘΑ ΚΛΑΨΟΥΝ

μανάδες καὶ παιδιά! εἶπεν ὁ κ. Δηλιγιάννης, κατὰ τοὺς «Καιροὺς».

Ἤγουν δηλαδὴ νὰ εἰποῦμε, τόσας οἰκονομίας ἐπέφερε στὸν προϋπολογισμὸν τοῦ 1903, ὥστε θὰ κλάψουν μανάδες καὶ παιδιά, ἀφοῦ τόσοι ὑπάλληλοι, οἰκονομίας ἕνεκεν, θὰ πεταχθοῦν στοὺς δρόμους.

Μὲ μεγάλην καὶ δικαιολογημένην ἀνυπομονησίαν περιμένομεν νὰ μάθουμε, ἂν οἱ μανάδες αὐτὲς καὶ τὰ παιδιὰ θάνήκουν εἰς Κορδονικοὺς ὑπαλλήλους, διότι μερικοὶ ἔχουν τὴν ἀνοησίαν νὰ πιστεύουν, ὅτι θὰ εἶνε μανάδες καὶ παιδιὰ μόνον τῶν ἀντιπολιτευομένων.

ΤΗΣ ΝΑΥΠΑΚΤΙΑΣ

τοῦ Τυρνάβου καὶ δύο τρεῖς ἀκόμη ἄλλαι «καταφώρως» ἁμαρτωλαὶ ἐκλογαὶ ἐπεκυρώθησαν ὄχι διότι ἔπρεπε νὰ ἐπικυρωθοῦν, ἢ διότι ἔδωσε καὶ 'πῆρε τὸ ρουσφέτι, ἀλλὰ διότι.... ἡ Πλειονοψηφία ἐξήντλησε τὴν ἐπιείκειαν αὐτῆς καὶ ἐπείσθη ὅτι ὑπάρχουν καὶ λόγοι ἐπιεικείας.

Το λέγει τὸ ἐπίσημον Κυβερνητικὸν ὄργανον καὶ ὀφείλομεν ὅλοι νὰ σφαλίσωμε τὸ στόμα μας.

ΤΑ ΘΕΡΜΟΤΑΤΑ

συγχαρητήριά μας στὴν Ἀστυνομίαν διὰ τὴν ἀπογύμνωσιν τοῦ χρυσοχοείου Κωνσταντάρα τὸ ὁποῖον, καθὼς σημειώνουν ὅλ' οἱ ὁδηγοὶ τῶν Ἀθηνῶν, κεῖται εἰς κεντρικώτατον μέρος, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου, ἀπέναντι τοῦ Ἀρσακείου.

Κατόπιν τοῦ Ἀστυνομικοῦ αὐτοῦ θριάμβου, ὁ κ. Γενήσερλης θὰ μᾶς ἐπιτρέψῃ νὰ τοῦ παρατηρήσωμεν εὐλαβῶς, ὅτι ἀσφάλειαν τῆς περιουσίας του μπορεῖ νὰ ἔχῃ κανεὶς μόνον εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη τὰ ὁποῖα δὲν φρουροῦν τὰ κράνη καὶ τὰ λευκὰ χειρόκτια τῶν ἀστυφυλάκων του.

ΤΗΝ ΣΑΝΙΔΑ

ἐπιδεικνύει ἡ «Πρωία» στὸ προχθεσινόν της ἄρθρον, καλοῦσα τοὺς ἀντιπολιτευομένους βουλευτὰς νὰ συνετισθοῦν, τώρα ποῦ ἡ Βουλή, μετὰ τὴν περάτωσιν τῶν ἐξελέγξεων «εἰσέρχεται εἰς τὰ σπουδαῖα καὶ τὰ κύρια ἔργα της».

Καὶ φωνάζει ἐξηγριωμένη:

—«Ἐκεῖναι αἵτινες ἐν τῇ ὁρμῇ τοῦ Πολιτικοῦ Ἀνταγωνισμοῦ ἤθελον, ὑπὸ προφάσεις καὶ προσχήματα, προτάξει τὰ συμφέροντα τῶν προσώπων αὐτῶν ὑπὲρ τὰ συμφέροντα τῆς Πολιτείας, τὰ διανύοντα κτλ. κτλ. δὲν πρέπει νὰ ὑπολογίζωσιν εἰς τὴν ἀνοχὴν τοῦ Ἔθνους, **ἀλλὰ νὰ φοβῶνται τὴν ὀργὴν αὐτοῦ**.

Ὅπερ ἐστὶ μεθερμηνευόμενον:

— Μαζέψετε τὰ λουριά σας, κύριοι Ἀντιπολιτευόμενοι, γιατὶ θὰ δουλέψῃ σανίδα!

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΗΝ

ἀθώωσιν τοῦ ὑποπλοιάρχου κ. Γούδα, τὴν τόσον σχολιασθεῖσαν ἀπ' ὅλας τὰς Ἀθηναϊκὰς ἐφημερίδας καὶ τόσον σχολιαζομένην ἀκόμη εἰς τοὺς Στρατιωτικοὺς καὶ Ναυτικοὺς κύκλους, ἠμπορεῖ νὰ εἰπῇ κάνεὶς ὅτι μέχρι τῆς εὐτυχοῦς ἐκείνης ἡμέρας ποῦ θὰ καταργηθοῦν ἢ θὰναδιοργανωθοῦν τὰ Ναυτοδικεῖα καὶ τὰ Στρατοδικεῖα, δὲν θὰ ἦτο ἄσχημον οἱ μὲν ναυτικοὶ νὰ δικάζωνται στὸ Στρατοδικεῖον, οἱ δὲ στρατιωτικοὶ στὸ Ναυτοδικεῖον.

Ἔτσι ἡ δικαιοσύνη θὰπονέμεται ἀκεραιοτέρα καὶ τὰ παράπονα τῆς συναδελφικῆς φαγωμάρας θὰ λείπουν.

Οἱ κ. κ. Λυμπρίτης καὶ Καραπάνος ἂς τὴν μελετήσουν τὴν γνώμην αὐτήν.

ΤΟ ΡΟΥΣΦΕΤΙ

τὸ παντοδύναμο, τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται ἐν τῇ ἡμερησίᾳ διατάξει, καθὼς καὶ τὰ πετσώματα, τὰ ὁποῖα, καθὼς πᾶμε μὲ τοὺς διαφόρους Καζάζηδες καὶ καπετὰν Ἀρκούδηδες, γρήγορα θὰ τεθοῦν καὶ πάλιν εἰς τὴν ἀναγκαστικὴν κυκλοφορίαν, τὸ ρουσφέτι λοιπὸν καὶ τὰ πετσώματα εἶνε λέξεις κ' αἱ δύο τοῦ ἀειμνήστου Θρασ. Ζαΐμη, πατρὸς τοῦ κ. Ἀλεξάνδρου Σιγηλοῦ, ὁ ὁποῖος καὶ μόρφωσιν εὐρυτάτην εἶχε καὶ πράγματα ὡραῖα ἔλεγε.

Μεταξὺ τῶν ἀνεκδότων τοῦ μακαρίτου Ζαΐμη, ἀναφέρεται καὶ τὸ χαριτωμένον αὐτό: Στὰ 72

F. Augusto De Benedetti

ΤΟ ΑΙΩΝΙΟΝ ΔΡΑΜΑ (2)

Η ΚΛΩΣΤΗ ΕΣΤΡΙΦΤΗΚΕ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΚΩΣΤΑ ΚΑΙΡΟΦΥΛΑ

(μὲ ὀφθαλμοὺς δακρυσμένους)
καὶ τὸ θυμοῦμαι καὶ πονιῶ καὶ κλαίω...(Διακοπή.)
(Βιαστικά. Ἀπαρηγόρητος)
Δὲν ἔρχεται...κι' ὅμως περνᾶ ἡ ὥρα... (Βραχυτάτη διακοπή).
(μὲ ἀπαλὴν φωνὴν - μὲ εὐδιάκριτον συγκίνησιν).
Τάχα νὰ μ' ἀγαπᾷ ἀκόμη τώρα; ..
(Μετὰ ὁρμητικὸν λυγμὸν ἐνδομύχου ἄλγους). Ἐκεῖνος τὸ ἔγραψεν αὐτό! (Κατόπιν κατωρθώνει νὰ συγκρατήσῃ ἑαυτὴν καὶ φιλεῖ ἕνα σταυρὸν τὸν ὁποῖον φέρει εἰς τὸν λαιμόν. Διακοπή. Ἐπαναλαμβάνει μὲ κεφαλὴν ὑψωμένην καὶ κλειστοὺς ὀφθαλμούς:)
Τάχα νὰ μ' ἀγαπᾷ ἀκόμη τώρα;
(Αἴφνης ἀκούσασα ὅτι ἔξωθεν θέτουν ἓν κλειδίον εἰς τὴν κλειδαριάν, ἀνατριχιάζει, ἀναμένει ἀκίνητος μὲ τὰ νῶτα γυρισμένα πρὸς τὴν θύραν).

Ἐδμ. (Ἀνοίξας τὴν θύραν καὶ ἐπαναθέτων τὸ κλειδίον εἰς τὸ θυλάκιόν του προχωρεῖ. Εἶνε ἀτημελήτως ἐνδεδυμένος, ἡ μορφή του ἐκφράζει κούρασιν, ἀηδίαν. Βλέπων τὴν Ἐβελίναν λέγει μὲ ὕφος ὄχι πολὺ διαχυτικόν, ἀλλ' εὐγενές:) Καλὴ μέρα, Ἐβελίνα! (τὴν φιλεῖ δὶς ἐπὶ τῶν προσειῶν).

Ἐβελ. Σ' ἐπερίμενα πολὺ σήμερα...

Ἐδμ. (Κίνημα ἀνυπομονησίας). Δὲν πιστεύεις λοιπὸν ὅτι ἔχω ἐργασίαν; Σὲ βεβαιόνω ὅτι ἀπορῶ καὶ ἐγὼ πῶς εὑρίσκω καιρὸν νὰ τὰ κάνω ὅλα...Πῶς εἶσαι;

Ἐβελ. (χωρὶς νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ). Καὶ σύ;

Ἐδμ. Γνωρίζεις ὅτι κάμποσον καιρὸν τώρα εἶμαι τόσον νευρικός...

Ἐβελ Τὸ εἰξεύρω.

Ἐδμ. Τί εἶνε χάμου; Ἄ! Τὰ ἄνθη... (συνάζων αὐτά). Ποῖος τὰ ἐπέταξεν εἰς τὸ πάτωμα;

Ἐβελ. Ἐγὼ τὰ ἐπέταξα.

Ἐδμ. (Καταληφθεὶς ἀπὸ δυσαρέσκειαν). Σύ;...Σύ;... Καὶ γιατί; Τί σοῦ ἔκαμαν τὰ φτωχὰ αὐτὰ ἄνθη;

Ἐβελ. (Θλιβερῶς) Τίποτε... Τὰ ἄνθη τίποτε...Ἐσὺ μοῦ ἔκαμες κακό...

Ἐδμ. (Μὲ βραχὺν στεναγμόν). Τὰ ἴδια πάλι... Καὶ μποροῦμε νὰ μάθουμε:...Μήπως εἶσαι καὶ σὺ νευρικὴ σήμερα;

Ἐβελ. Εἶμαι, καὶ πρέπει νὰ εἶμαι ἐραντίον σου.

Ἐδμ. (Ἀφοῦ τὴν παρετήρησε ἐπ' ὀλίγον). Ἄσχημα, ἀγαπητή μου, ἄσχημα...διότι μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον θυμώνω περισσότερον.

Ἐβελ. (Ὑψώνει τοὺς ὤμους).

Ἐδμ. (Ζωηρότερον), Ἄκου τί συμβαίνει. Ἔπειτα ἀπὸ ἓξ ὡρῶν ἀσφυκτικὴν καὶ κουραστικὴν ἐργασίαν ἔρχομαι ἐδῶ νὰ διασκεδάσω ὀλίγον καὶ...

Ἐβελ. (Μὲ ἐλαφρῶς θλιβερὰν εἰρωνείαν. Ἄ! νὰ διασκεδάσῃς... Ὤ! Ἀρκετὰ διεσκέδασες μὲ ἐμέ...

Ἐδμ. Ὤ!

Ἐβελ. (Ἐπαναλαμβάνουσα). Ὤ!... Ἄ, ἀγαπητέ μου... Τώρα σὲ καταλαβαίνω.

Ἐδμ. (Σκαιῶς). Ἀργὰ μὲ ἐγνώρισες· (ἠρεμώτερον). Πάντοτε ὁ ἴδιος ἤμουν πρὸς ἐσέ· δὲν ἄλλαξα ποτέ.

Ἐβελ. (Μὲ μειδίαμα πικρῶς εἰρωνικόν). Ὤ ὄχι... Μάλιστα!

Ἐδμ. (Ὑψῶν τοὺς ὤμους). Λέγε ὅ,τι θέλεις...

Ἐβελ. (Μὲ αὔξουσαν πικρίαν). Μάλιστα, εἶνε καθὼς τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ ἔρωτός μας...

Ἐδμ. (Καταβάλων προσπάθειαν). Θεέ μου...Ἐννοεῖς... Δὲν μπορεῖ κανεὶς πάντοτε νὰ ἔχῃ τὴν διάθεσιν...(μὲ προσποιητὴν γλυκύτητα καὶ ἀφέλειαν). Ἄλλως τε σὲ ἀγαπῶ πάντοτε.

(Ἀκολουθεῖ)

εἶχαν γίνει δύο μεταφράσεις τῆς Ἱστορίας τῆς Ἑλλ. Ἐπαναστάσεως τοῦ Μενδελσῶνος. Ἡ μία ἀπὸ τὸν κ. Βλάχον καὶ ἡ ἄλλη ὑπὸ τὸν νῦν Αὐλάρχην τοῦ Βασιλέως κ. Παπαρρηγόπουλον. Ἡ πρώτη μετάφρασις βεβαίως ἦτο καὶ ἡ καλλιτέρα. Ἡ μετάφρασις ὅμως τοῦ κ. Παπαρρηγοπούλου ἦταν γεμάτη μαργαριτάρια, διότι ὁ κ. Αὐλάρχης τότε Γερμανικὰ καλὰ καλὰ ἐγνώριζε, οὔτε κ' Ἑλληνικά, δι' αὐτὸν δὲ τὸν λόγον καὶ τὸν Θεοδώρητον ρεστένην (Theodoret εἰς τὸ κείμενον) τὸν μετέφρασε Θεοδωρέτον!

Καὶ ὁ ἀείμνηστος Ζαΐμης λέγουν ὅτι εἶπε τότε:

— Τί διάβολο! Τὸν Θεοδώρητον Ἰταλὸν τενόρον τόν ἔκανε;

Ὁ κ. Ζαΐμης, ὁ νεώτερος, δὲν λέγει ἔξυπνα πράγματα, κάμνει ὅμως ἐξυπνωτάτας . . . ἐκλογάς. Καὶ κατὰ τοῦτο διαφέρει ἀπὸ τὸν ἀείμνηστον πατέρα του.

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΑΝΤΙΦΘΙΣΙΚΗ . . . ΓΛΩΣΣΑ

Ἀγαπητὲ Νουμᾶ,

Ἔτυχε κ' ἐγὼ νὰ διαβάσω τὸ κατὰ τῆς φθίσεως μανιφέστο τῆς κοινωφελοῦς ἀντιφθισικῆς ἑταιρίας.

Καὶ μόλις ἄρχισα νὰ τὸ διαβάζω ἐχάρηκα διότι εἶδα νὰ μεταχειρίζωνται γλῶσσα λαϊκὴ ποῦ νὰ μπορῇ νὰ τὴν νοιώσῃ ὁ καθένας, μὰ—τί σαλατοποίησις—ὁ συντάκτης, γιατρὸς βεβαίως, τόσον ἔχει ἀπορροφηθῇ ἀπὸ τὴν καθαρεύουσαν, ὥστε ἀλλάζει ἕξαφνα ὕφος καὶ σοῦ λέει: «ὅταν ξηρανθοῦν τὰ πτύσματα, τὰ μικρόβια ἀναμιγνύονται μὲ τὸν κονιορτόν». Μὰ στὸ θεό του! κάθε μέρα διατάσσει σκόνες καὶ σκονάκια, εἶπε ποτὲ στοὺς ἀρρώστους του «Πάρε αὐτοὺς τοὺς κονιορτοὺς καὶ πίνε κάθε ὥρα ἕναν»; Καὶ ἔτσι ἡ ἀντιφθισικὴ ἑταιρία μᾶς τὰ λάσπωσε διὰ νὰ πληρωθῇ τὸ ρηθὲν ὑπὸ τοῦ Γενναδίου:

«Ἡ λάσπη γίνεται σκόνη καὶ ἡ σκόνη λάσπη».

Δικός σας
ΜΙΘος

ΡΩΜΗΟΙ ΚΑΙ ΝΟΡΑ

Κύριέ μου,

Ὅταν συλλογίζωμαι ὅτι εἶμαι 20 χρόνων Ἕλλην κατ' εἰκόνα καὶ (!!!) τῶν (;;;) (ὤχ! καὶ κοντοζυγώνει ὁ καιρὸς τοῦ ψήφου! τότε θὰ ἦμαι ποῦ θὰ ἦμαι!) ὅτι εἶμαι 20 χρόνων καὶ αἰσθάνομαι τὸν πόνο ἑνὸς ἀνθρώπου 40 χρόνων, ἀνθρώπου ποῦ ὠνειρεύθηκε γιὰ τὴν ἐποχή του ἕναν ἀγῶνα, μιὰ πάλη ἀξίαν ἀνθρώπων μὲ ζωὴν καὶ ὄχι μὲ φλυαρίαν, σὰν συλλογίζωμαι ὅτι εἰς τὸν τόπον αὐτὸν δὲν προφτάνουν νὰ ναυαγοῦν τὰ ὄνειρα (τὸ ναυάγιο γιὰ μένα προϋποθέτει κάποιαν ἀρχή, κάποιαν ἔναρξι) διότι δὲν ἀποκτοῦν ἀντικειμενικότητα πρὸ παντὸς, καὶ οἱ ὀνειρευόμενοι ὄχι μιὰ ἀγυρτεία, ἀλλὰ μιὰ ἐπανάστασι τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος, ὅ,τι κι' ἂν ποῦν εἶνε σὰν νὰ τὸ λέγουν στὸν ἑαυτόν των, διότι δὲν ὑπάρχει τὸ ἀνθρώπινο πνεῦμα νὰ ἐπαναστατήσῃ, σὰν τὸ συλλογίζωμαι αὐτό... ὅτι τὰ ὄνειρα ξανακοιμοῦνται διότι ἀκόμη δὲν ἐξημέρωσε γιὰ μᾶς, ἐνῷ ὁ ἥλιος ζυγώνει στὸ βασίλεμμα γιὰ τοὺς ἄλλους . . . γεννιῶνται στὸ νοῦ μου ὅλες ἡ σοβαρὲς σκέψεις, κι' ὅλες ἡ παράδοξες, κι' ὅλες ἡ ἀστεῖες. Ἀρχίζω νὰ σκέπτωμαι μὲ τὸ κλάμμα, φτάνω στὴ σιωπὴ καὶ τελειώνω στὸ περιγέλασμα . . . στὸ περιγέλασμα τοῦ ἑαυτοῦ μου καὶ τῶν πλασμάτων, τὰ ὁποῖα γύρω μου δὲν ἔχουν ψωμί. Ὤ! πῶς θέλομε! πῶς θέλομε νὰ ἰδῇ αὐτὸς ὁ λαὸς πέραν τῶν ἀξιοτίμων κ. κ. Θεοτόκη καὶ Ντελιγιάννη καὶ πέραν ρίουδήποτε ἄλλου, ὅταν ὁ λαὸς αὐτὸς πεινάει; πεινάει! τὸ νοιώθετε αὐτὸ βέβαια! Πῶς θέλομε νὰ ἰδῇ καὶ νὰ αἰσθανθῇ ὅταν τόσα χρόνια δὲν ἔμαθε παρὰ νὰ μὴ πιστεύῃ ὅτι τὸ ψωμὶ δὲν εἶνε μονοπώλιο τῶν ἀξιοτίμων κυβερνητῶν του, ἀλλὰ τοῦ χεριοῦ του, ἀλλὰ τοῦ μυαλοῦ του;

Ἀλλοίμονό μας! τὸ πίστεψε ὁ λαός μας καὶ χρειάζεται νὰ συμβοῦν τὰ μέγιστα τῶν μεγίστων γιὰ νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπ' τὴν ἐλεύθερη αὐτὴ ἀλυσσίδα ποῦ τὸν ἔδεσαν, ἀπὸ τὴν ἐλευθερίαν αὐτὴ ποῦ τοῦδωκεν ἡ κακή του μοῖρα, γιὰ νὰ μὴ ποῦμε ἡ τύχη.

Καὶ θυμοῦμαι τὴ Νόρα μὲ τὸ θαῦμα ποῦ περίμενε καὶ ποῦ δὲν ἦλθε παρὰ ἀφοῦ τῶκαμε μονάχη της . . . Φτωχή μου Νόρα! πόσο νὰ πόνεσες γι' αὐτὸ ποῦ ἔκαμες! Αἰστάνομαι τὸν μεγάλο σου, μὰ καὶ τὸ τελευταῖο σου πόνο στὸ λυπημένο κλείσιμο τῆς ἐξωθύρας σου!

Ὤ! βέβαια! τὰ μεγάλα θαύματα προξενοῦν μεγάλους πόνους, ἀλλὰ οἱ πόνοι αὐτοὶ εἶνε οἱ τελευταῖοι.

Ἔχει ὁ λαός μας τὴ δύναμι αὐτὴ τῆς ἀντιδράσεως ἐναντίον τῆς καταστάσεώς του; . . ἔχει τὴ δύναμι νὰ πονέσῃ γιὰ τελευταία φορά;

Ἢ μήπως — τρὶς ἀλλοίμονο! — τὸ ξέρει καὶ προτιμᾷ ἐπίτηδες τὸ μάκρυσμα ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀναπόφευκτη στιγμή;

Ὤ! κι' ἂν εἶν' αὐτό! κι' ἂν εἶν' αὐτό!

Ὁ πορτιέρης

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

— Τίποτε ἀκόμη δὲν εἴδαμε, φίλτατε Ζην. Φαλκ. Μᾶς ἐλησμόνησες; ἢ ἑτοιμάζεις καμμίαν ἄλλην γλωσσικὴν παρατήρησιν; — κ. Λ. Τρομ. εἰς Ἀλεξάνδρειαν. Ἐλάβομεν τὴν συνδρομήν σας. Εὐχαριστοῦμεν. Εὐτυχῶς οἱ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ συνδρομηταί μας ἐξετίμησαν τὸ μέσον τῆς εἰσπράξεως τῶν συνδρομῶν, τὸ ὁποῖον μετεχειρίσθημεν καὶ δι' αὐτὸ ὀλίγοι ἀκόμη καθυστεροῦν. — Τίποτε μικρότερον, δύο τρία χειρόγραφα τὸ πολὺ πολύ, φίλτατε κ. Ζωγρ. Τὸ βλέπετε καὶ μόνος σας ὅτι ὁ χῶρος δὲν μᾶς ἐπιτρέπει χουβαρνταλίκια. Γιατί δὲν περιορίζετε καὶ σὺ τὴν ἔμπνευσίν σας, ὅπως ὁ «Νουμᾶς», περιώρισε κατ' ἀνάγκην, τὰς . . . κτήσεις του; — Ἔχω τὴν ἀρχὴν νὰ ἐκπληρῶ πάντοτε τὰ καθήκοντά μου, διότι δὲν εἶμαι βέβαιος ἂν αὔριον θὰ ζῶ. Τὸ εἶπεν ὁ Βολταῖρος αὐτό. Εἶνε τάχα τόσο δύσκολον, κ. Ν. Ι. Πρ., νὰ τὸ λέγῃ κάθε ἄνθρωπος, ὅταν ἐννοῇ πῶς ἔχει ὑποχρεώσεις; — Δὲν ἐπαύσαμεν νὰ προσφέρωμεν κι' ἕνα «ποτηράκι κολλά»,— δική σας ἡ ἔκφρασις κ. Ἰουλιανὲ, — στοὺς ἀναγνώστας μας, μὲ τὰς «Ἀληθείας» τοῦ Νίτσε. Ἔμειναν μόνον κατ' ἀνάγκην ἔξω ἀπὸ τὸ τελευταῖον φύλλον. Στὸ ἑξῆς θὰ φροντίσωμεν νὰ εἴμεθα τακτικώτεροι. — Ὁ κ. Πορτιέρος υόνον μὲ σημερινόν του γράμμα, τὸ φωτεινότατον, θὰ μᾶς ἀφήσῃ; Ἀφοῦ ἀναγνωρίζει κάποιαν εὐγενῆ πρόθεσιν, ὅσον καὶ Δονκιχωτικὴν, στὸν «Νουμᾶν», δὲν θὰ θελήσῃ νὰ τὸν βοηθήσῃ στὸν ἀγῶνά του, μὲ κανένα γράμμα, ποῦ καὶ ποῦ, σὰν τὸ σημερινό; Ἂς ἐνθυμεῖται τὸν «Νουμᾶν» ἔστω καὶ «χωρὶς ὑπόληψιν καὶ χωρὶς ἀγάπην». —κ. Μ. Σαβοελῆν, Λευκωσίαν Κύπρου. Εὐχαριστοῦμεν διὰ κολακευτικωτάτην ἐπιστολήν σας. Ὁ «Νουμᾶς» θὰ σᾶς ἀποστέλλετε τακτικώτατα. — Μὴ σᾶς φαίνεται παράξενον κ. Βαλμίκη. Ἔτσι συνειθίζει πάντοτε ὁ ἄνθρωπος. Ἀφοῦ ἔγραψε ὁ Παλαμᾶς γιὰ τὴν «Γαλήνην» ἔπρεπε νὰ γράψῃ κι' αὐτὸς γιὰ κάποιαν ἄλλην ποιητικὴν, ἂς τὴν ποῦμε κ' ἔτσι, συλλογὴν μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ ἐξευτελίσῃ τὸν Παλαμᾶ. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀξίαν. τὴν κριτικὴν ἀξίαν πάντοτε, τοῦ ἀνδρὸς, μὴ λησμονῆται ὅτι ὁ ἴδιος ἄλλοτε τὸν Ἰνδὸν ποιητὴν Βαλμίκην τὸν ἔκανε . . . βιβλίο (οἱ Ἰνδοὶ ἔχουν τὰς Βέδδας καὶ τὸ Βαλμίκι!) συνέστησε δὲ κάποτε, ὁ ἴδιος πάντοτε, στὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν νὰ καλλιεργήσῃ κι' αὐτὴ τὰ Φιόρντ στὸν τόπον μας, ὅπως τὰ καλλιεργεῖ καὶ ἡ Νορβηγία!! — κ. Γιαννουλ. Σύρον. Συνδρομὴ ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

— Ἐξεδόθη τὸ 24ον τεῦχος τῆς καλῆς μας «Πινακοθήκης» γεμάτο ὅπως πάντοτε ἀπὸ ὕλην ἐκλεκτὴν καὶ ἀπὸ λαμπρὰς εἰκόνας. Ἀπὸ τὸ τεῦχος αὐτὸ ἀνεδημοσιεύομεν μίαν ἰδέαν τοῦ Δάφνιδος, τῆς ὁποίας εὐχόμεθα τὴν πραγματοποίησιν «....Καὶ ἐπικαιρότερον, ἀναγκαιότερον, εὐγενέστερον ἔργον κτλ. δὲν γνωρίζω ἄλλο ἀπὸ τὴν σύστασιν «Συνδέσμου τῶν Ἑλλήνων λογογράφων καὶ ποιητῶν» τῶν διεσπαρμένων σήμερον, τῶν ἀπογοητευμένων καὶ σχεδὸν ἀποσυντεθημένων, οἱ ὁποῖοι, ἀδιάφορον διὰ ποίων ἐλιγμῶν, ζητοῦν ἐν τούτοις ὅλοι των τὴν τέχνην, τὴν δόξαν, τὸ καλόν, τὸ ὡραῖον. Εἷς ὁ τελικὸς σκοπός. Χάριν αὐτοῦ τοῦ σκοποῦ ἐπιβάλλεται μία ἕνωσις. Νὰ γνωρισθῶμεν καλλίτερον μεταξύ μας, νὰ συσκεφθῶμεν πῶς ἠμποροῦμεν νὰ θερμάνωμεν τὴν κοινωνίαν καὶ ἡ κοινωνία νὰ μᾶς θερμάνῃ, νὰ συζητήσωμεν, νὰ διερχώμεθα ἐπὶ τέλους τὰς ὥρας τῆς σχολῆς ἐν ἀγάπῃ συμποσιάζοντες καὶ εὐθυμολογοῦντες. Ρίπτω μόνον τὴν ἰδέαν ἥτις δύναται νὰ περιλάβῃ εὐρύτερον σχέδιον, τὴν ἵδρυσιν ταμείου ἀλληλοβοηθείας διὰ τοὺς ἀπομάχους ἐργάτας τῆς γραφίδος, τοὺς ἀσθενεῖς. Πολλὰ ἔχει νὰ ἐκτελέσῃ τοιοῦτος σύνδεσμος. Ἀρκεῖ καλὴ θέλησις καὶ ὅλα γίνονται.»

— Δέκατον τεῦχος τοῦ συμπληρώματος τοῦ Ἐγκυκλοπαιδικοῦ Λεξικοῦ περιέχον πίνακα τῆς Λαρίσσης καὶ ἄρθρα ἀπὸ τοῦ «Ἐπιγενεσις» μέχρι τῆς «Ἠλεκτρικῆς μετρήσεως». Ἐκδόται Μπὲκ καὶ Μπάρτ.

— Ἐλάβαμεν τὸ «Ἡμερολόγιον τῆς Σύρου» τὸ ὁποῖον ἐκδίδει ὁ λόγιος κ. Ἀντ. Π. Φουστάνος. Ὕλη ποικίλη κ' ἐκλεκτὴ, πεζὴ καὶ ἔμμετρος, κοσμεῖ τὰς τριακοσίας περίπου κομψοτυπωμένας σελίδας, ἰδίως ὅμως ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον μᾶς ἔκαμε μεγαλειτεραν ἐντύπωσιν καὶ καθιστᾷ ὄντως τὸ ἡμερολόγιον αὐτὸ πολύτιμον, εἶνε αἱ ἀκριβεῖς πληροφορίαι περὶ τοῦ ἐμπορίου, βιομηχανίας, ναυτηλίας, κ' ἐν γένει περὶ τῆς ἐμπορικῆς, κοινωνικῆς κ' ἐπιστημονικῆς κινήσεως τῆς Σύρου, τὰς ὁποίας εἰς σειρὰν ἄρθρων παρέχει ὁ φιλόπονος ἐκδότης.

— Περιεχόμενα τοῦ 5ου τεύχους τῶν «Παναθηναίων»: Λάμπρου Πορφύρα. Διαβάτης (ποίημα). Θ. Βελλιανίτου, Θεσσαλικαὶ ἐντυπώσεις. Ἀλεξάνδρας Παπαδοπούλου, Τὸ ξερὸ ραβδὶ πετριμύθι. Α. Παπαδιαμάντη, ἡ Φόνισσα μυθιστόρημα (συνέχεια). Π. Νβ. ἡ Γλῶσσά μας ψυχολογικὴ καὶ πρακτικὴ ἔρευνα. Γρ. Ξενοπούλου. Φιλολογοχὴ Ζωὴ Ρόδα καὶ Μῆλα ὑπὸ Ψυχάρη. Ἀνέκδοτος ἐπιστολὴ τοῦ Σολωμοῦ κλπ. Εἰκόνας δὲ τὴν Σφίγγα τοῦ Στούκ. τὴν Πρωϊνὴν αὔραν τῆς δ. Σ. Λασκαρίδου, τ' Ἀναφιώτικα καὶ τὴν Μὶς Δέγκαν.

— Τῆς «Κριτικῆς» ἐξεδόθη τὸ τρίτον τεῦχος περιέχον τοῦ κ. Βώκου τὴν ἐξωτερικὴν πολιτικὴν, τοῦ κ. Π. Ἀξιώτη μετάφρασιν ἄρθρου περὶ τοῦ Αἰμιλ. Ζολᾶ, τοῦ κ. Π. Γιαννοπούλου Μίαν περιεργον κριτικὴν, τοῦ κ. Roger le Brun Θεατρικὴν ἐπιθεώρησιν, τοῦ κ. Θ. Θωμοπούλου Ἀρχὴν τῆς Ἑλλ. τέχνης, τοῦ κ. Λαμπελὲτ Turris infracta, τοῦ κ. Γ. Ἀξιώτη Κριτικὴν περὶ τοῦ Ἄραμπ καὶ τοῦ κ. Μαλακάση Τὰ Σήμαντρα.

Ο βιβλιοφάγος

Δεκαπενθήμερον ἐπιστημονικὸν καὶ καλλιτεχνικὸν περιοδικὸν

Ἱδρυταί: Γ. ΑΞΙΩΤΗΣ καὶ Γ. ΛΑΜΠΕΛΕΤ

ΚΡΙΤΙΚΗ

Συνδρ. ἐτησία Δρ. 10
» ἑξάμηνος » 6
» τριμηνος » 4

Εἰς τὴν «Κριτικὴν» συνεργάζονται οἱ καλλίτεροι λόγιοι κ' ἐπιστήμονες, ἰδικοί μας καὶ ξένοι.

Διὰ τὸ ἐξωτερικὸν
Συνδρ. ἐτησία φρ. χρ. 18
» ἑξάμηνος » 6

Διὰ πᾶσαν αἴτησιν:
Διεύθυνσιν «Κριτικῆς» Ἀθήνας
Ὁδὸς Ἁγ. Κωνσταντίνου 20

Ἡ «Κριτικὴ» εἶνε τὸ εὐθηνότερον τῶν μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντων περιοδικῶν

ΔΗΛΩΣΙΣ

Φύλλα περασμένα τοῦ «Νουμᾶ» πωλοῦνται εἰς τὸ Κεντρικὸν Πρακτορεῖον τῶν Ἐφημερίδων καὶ εἰς τὰ κιόσκια τῶν πλατειῶν Συντάγματος Ὁμονοίας, Ἐθνικῆς Τραπέζης καὶ Βουλῆς.

ΤΥΠΟΙΣ ΑΘ. ΔΕΛΗ. ΙΑΝΝΗ—ΑΘΗΝΑΙ